

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:

Karen Swan

CHRISTMAS AT TIFFANY'S

Copyright © 2011 by Karen Swan

Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-801-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nova šansa
ZA LJUBAV
KAREN SVON

Prevela Maja Kostadinović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Za Asona,
Zbog neverovatne ljupkosti
s kojom je krenuo iz početka*

Prolog

Keli Hartford je gledala kroz prozor taksija i osmatrala horizont u potrazi za orijentirima – jezerom, kulom ili izrazito visokim drvetom – kako bi se uverila da se kreću u pravom smeru. Od njene prethodne posete proteklo je tačno deset godina, u dan. Zaboravila je uolikoj bestragiji, bogu iza leđa živi njena prijateljica. Prošli su pored nekoliko majušnih, seoskih kuća smeštenih u vresištu, a čitavim putem, dugim više od trideset milja, nisu sreli nijedna kola. Nije joj bilo jasno kako Kesi to podnosi.

Zrak sunca koji je zasijao kroz prozor na trenutak ju je zaslepeo. Preturala je po tašni kako bi pronašla naočare za sunce. Zaboravila je koliko su ovde letnji dani dugi. Bio je kraj avgusta i sedam sati posle podne, ali nebo je i dalje bilo plavo kao da je podne. Tek nešto pre jedanaest sati sunce će odložiti žezlo i potonuti iza brda.

Taksi je skrenuo levo na raskrsnici naizgled beskrajnog puta. Ispruživši palčeve kao što joj je psihoterapeut pokazao, nastavila je brzo da kuca poruku. Ali ne zadugo. Kola su počela da poskakuju preko rupa pa je morala da se uhvati za naslon za glavu.

„Gospode“, mrmljala je dok su je preopterećeni amortizeri bacakali unaokolo. „Manje bih se truckala na kamili.“

Turobni vozač nije ništa rekao, ali ovaj put, prepun rupa, predstavljao je orijentir koji je tražila. Ispred sebe je videla kuću i stubove sa skulpturama orla na vrhu, što je označilo početak imanja i kraj njenog dugog putovanja, koje je potrajalo čitav dan – pošto je na aerodromu Hitro presela na avion za Edinburg. Očajnički su joj bili potrebni tuširanje i malo sna pre žurke. Znala je da će jedva stići na vreme ako uhvati kasniji let. Da je krenula iz Njuarka, sletela bi pre tri sata i mogla čitavo popodne da

se odmara i popriča sa ostalima. Ali koga ona to zavarava? Uvek leti sa aerodroma Džej-Ef-Kej, uostalom Bibi je izludela trudeći se da završi kolekciju – i maltene dobila srčani napad kad je Keli rekla da stvarno mora da ostavi posao i odleti u Škotsku na *žurku*. Ostalo im je još dve nedelje do izlaganja kolekcije i najmanje što je mogla da učini jeste da ostane do poslednjeg, „samo za ručni prtljag“ i „kapija se zatvara“ trenutka.

Vresom prekrivena pustopoljina naglo se prekidala kod kapije dok su ulazili u aveniju koja vodi kroz drvoređ visokih škotskih borova, čije iglice prekrivaju tlo poput tepiha. Taksi je polako meandrirao oko visokih, zbijenih skupina zatalasanih, kestenjastih stabala javora, purpurnih rododendrona i bujnih travnjaka cvetne deteline boje ciklame. Iznenadna, navala negovanih boja najavila je blizinu ogromne kuće i dok su kola prolazila između dva orijaška stabla tisa sa obe strane prilaza, pomislila je da zdanje deluje velelepnije nego što pamti – i ružičastije. Istesano od lokalne stene, obično je na kiši delovalo braonkasto. Ali večeras, dok se kupu u zracima sunca kasnog leta, neosporno je da čitavo blista od zadovoljstva. Visoko, sa šest zabata, šiljatih poput veštičjeg šešira, dok široke kamene stepenice vode do prednjih vrata i vitraža sa centralnim delom ukrašenim masivnom slikom od bojenog stakla koja se pruža preko središta fasade, preplavljuje hol svetlošću i sa unutrašnje galerije obezbeđuje veličanstven pogled na brda Lamermur.

Dok je taksi usporavao na prilazu stepenicama, Keli je brzo pojačala zvuk svog *ajfona* do maksimuma – nije želela da propusti nijedan poziv dok se nalazi u ovoj ogromnoj kući – i odlučno spustila ramena za dobrih pet centimetara od ušiju dok je izvodila seriju dubokih joga udisaja. Bibi će se sasvim dobro snaći bez nje. Sutra uveče će ponovo biti u avionu i otići pravo u kancelariju već u ponedeljak u vreme ručka. Većina ljudi više vremena provodi u kupatilu nego što će ovo putovanje trajati.

Stari sat je odzvonio sedam puta u dvorani u prizemlju, dok je čep šampanjca leteo i Suzi svima sipala po čašu.

„Živeli!“, uzviknula je Kesi. Oči su joj blistale dok je zavlčila noge ispod sebe na krevetu. „U naše zdravlje.“

Anuk je nagnula glavu u stranu. „Nemoj da te muž čuje kako to govoriš“, zadirkivala je svojim mekim francuskim akcentom. „Pravo govoreći, ovo veče je zapravo u tvoju i njegovu čast.“

Kesi je radosno slegla ramenima i uzdahnula. Anuk je u pravu, naravno. Uspeli su deset godina da ostanu zajedno, u današnje vreme kad većina parova ne može da spoji ni dve. Da bi to proslavili priredili su fantastičnu žurku, isto tako veliku, ako ne i veću od venčanja. Mada je Kesi bila ponosna na njihovo postignuće – što između ostalog znači da se ona pridržavala svog dela „sporazuma“ – ipak je znatno više bila uzbuđena zbog činjenice kako je to savršena prilika da okupi svoje najbolje prijateljice koje žive na sve četiri strane sveta. Znala je da se Suzi, Anuk i Keli prilično redovno sreću. Najzad, London, Pariz i Njujork su za njih praktično redovne rute – ali skretanje ka granici Škotske? Ne baš. Sada su se okupile prvi put nakon venčanja – odnosno, okupiće se kad Keli stigne.

Kesi je posmatrala kako Suzi pažljivo podiže bledoplavu kutiju sa braon tufnama sa drugog kraja kreveta. „Šampanjac je za tebe i Gila“, rekla je uz osmeh, „ali, ovo je za nas.“ Unutra su bila četiri ogromna kolača, sa najsvetlijom glazurom od limuna i belom ružom na vrhu.

„*Magnifique*“, uzdahnu Anuk, nagnuvši se da doda jedan Kesi.

„Gospode – tako su ljupki“, ciknu Kesi, podigavši svoj ka svetlu. „Izgledaju kao mali zečići.“ Voćni kolač je daleko od fantastičnih zadovoljstava koja vrebaju iz izloga pekara u Pimliku, pomisli Kesi.

„Da li je to *marakuja*?“, upita ona, razbacujući mrvice unaokolo.

Suzi je klimnula glavom. „Sviđa ti se? Osmislila sam recept za venčanje na kojem radim i isprobala ga u pekari. Beskrajno dugo mi je trebalo da pogodim pravu razmeru – neki su bili suviše gnjecavi, u drugima nije bilo dovoljno limuna. Ali mislim da sam sad pogodila – zar ne?“

Kesi se obeznanila u znak slaganja.

„Da li se nevesta lepo ponaša?“, upita Anuk, nagnuvši se na jastuk. Jela je kolač otkidajući sićušne komade.

Suzi zakoluta očima. „Da li se ikad lepo ponašaju? Nije promenila mišljenje samo o mladoženji – ali pošto je svadba za mesec dana, ima još vremena.“

Anuk se zakikota i odmahnu glavom. „Ne znam kako to podnosiš. Stalno si pod stresom.“

Suzi baci pogled ka svom zaobljenom stomaku. „Pa, dobro bi mi došlo da upijem još više. Zašto moje neveste uvek izgube bar sedam kilograma za venčanje, a ja se neprestano gojim? Mislim, ja sam ta koja treba da izađe na kraj sa čitavom gungulom – sa cvećarima, prostorom zakupljenim za dva događaja istoga dana, nepouzdanim bendovima, drogiranim

di-džejevima, prkosnim sveštenicima... Šta god vam da pada na pamet, ja sam izašla na kraj s tim. Čovek bi pomislio da ću izgubiti koji kilogram.“

Kesi uzdahnu. Otkako je zna – što znači od rođenja – Suzi je u neprestanoj potrazi za načinom da se nekako smanji. Već u dvanaestoj godini je bila visoka sto sedamdeset osam centimetara, atletski građena čak i kad je najmršavija i uvek joj se činilo da zauzima suviše prostora. Adolescentska želja da se uklopi nikad je nije napustila – posebno otkada svakodnevno radi sa nevestama koje se naprosto tope.

Ipak, šta god Suzi mislila o svojoj težini, Kesi se činilo da izgleda bolje nego ikad – za početak znatno mlađe od svojih trideset godina – sa baršunastoružičastim tenom, tamnim srnećim očima i stepenasto ošišanom kosom tamnoplave boje, za koju se odlučila.

S druge strane, Anuk je na svaki način predstavljala njenu potpunu suprotnost. Ova sveznalica je bila tamna i sitna. Njenu gustu kestenjastu kosu krasila je skupa, razbarušena, bob frizura, savršeno oblikovana, ispod koje su se isticale jagodice. Nos joj je bio prav i lep, a pune usne stvarale su dražesnu protivtežu blago isturenoj bradi. U poređenju sa Suzi, delovala je starije od svojih trideset godina, mada ne zbog bora niti nečeg tako malograđanskog kao što je starenje – Kesi je dobro znala da je Anukino kupatilo bolje snabdeveno od prodavnice kozmetike *Store NK* i da upražnjava režim ulepšavanja koji bi posramio čak i Kleopatru. Pre će biti da ima držanje osobe koja poznaje svet, prefinjenost koju retko nose tako nežna ramena i koja se češće sreće kod žena koje su deset, pa čak i dvadeset godina starije.

„Iskreno, mislim da je život u tim gradovima opasan po vaše zdravlje“, reče Kesi prekornim glasom. „Koliko vidim, postale ste neurotične kad je vaša linija u pitanju. Ovde gore niko o tome ne razmišlja.“

„Zašto?“, upita Anuk. „Zar je loše što vodimo računa o sebi?“

„U tome i jeste stvar. Ne vodite računa o sebi. Lišavate se. Izgladnjujete se pokušavajući da dostignete besmisleno malu težinu koju vaše telo jednostavno ne može da izdrži. Treba da se opustite... i uživate u kolačima“, uzdahnula je i pojala poslednji zalogaj.

„To je ono što mi je najmrskije kad si ti u pitanju“, zarezha Suzi. „Vitka si bez da se uopšte baviš time. Ali teši me to što Anuk i Keli užasno pate da bi ostale mršave.“

„Ja ne patim“, naduri se Anuk, delujući uvređeno pri samoj pomisli da neko veruje da ona čini nešto do te mere neelegantno.

„Oh ne? Kako to da si sve mršavija svaki put kad te vidim?“

„Ja sam Parižanka, *chérie*“, slegla je ramenima, kao da time sve objašnjava. „Nosim to u genima.“

„Ahm, taj stari vic.“

„Šta ćeš obući večeras?“, upita Anuk još uvek štrpkajući kolač. „Nadam se da si stračila porodično nasleđstvo na nešto bajkovito?“

Kesi odmahnu glavom, znajući koliku će zaprepašćenost time izazvati. „Bojim se da nisam. Sledeće nedelje počinje sezona lova i bila sam do guše zarobljena u kuhinji pokušavajući da se priprelim. Nije pomoglo ni to što smo imali bogatu berbu šljiva ovog leta, pa sam se trudila da ih sve oberem i napravim džem.“

Anuk je zgroženo spustila ruku. „Batalila si novu haljinu zbog *šljiva*?“

„U ovoj kući se džem nikad ne odlaže za sutra?“, promrmlja Suzi, kolutajući očima.

Kesi samo slegnu ramenima. „Već više od mesec dana ne uspevam da kročim nogom van imanja“, rekla je, ustala i prišla garderobi. „Uostalom, Gil je oduvek voleo crnu, somotsku haljinu koju sam kupila pre nekoliko godina u Njujorku. Obukla sam je verovatno samo tri, četiri puta.“ Prislonila je haljinu uz telo – dugačka do kolena, spuštenih ramena i sa somotskom ružom na sredini. „To je *lora ešli*.“

„Lora...“, izgovori Anuk skoro nečujno, zgroženo posmatrajući Suzi.

„Hej, znam da ne deluje naročito na vešalici, ali kad je obučem...“ Uhvatila je Suzin sumnjičav pogled. „Evo, obući ću je. Tada ćete videti da nije tako loša.“ Izmigoljila se iz kućne haljine baš u trenutku kad su se vrata širom otvorila.

Keli je bacila jedan pogled ka Kesi u nekad davno belom brushalteru *plejteks* i vrećastim gaćicama i razjapila vilicu. „Gospode! Situacija je gora nego što sam mislila.“

Ciknuvši i poskočivši, Kesi joj se ushićeno baci u zagrljaj.

Anuk podiže somotsku haljinu, uz grimasu, i obrati se Keli koja je virila ka njoj preko Kesinog ramena. „Mnogo je gore nego što si mislila.“ Potom baci haljinu na krevet i upali cigaretu.

Suzi napuni još jednu čašu šampanjcem i priđe, čekajući da Kesi oslobodi Keli. „Vidim da su ti boje i dalje strane“, zgrozila se pa dodala Keli čašu i srdačno je poljubila u obraz. „Smršala si. Suviše si tanana.“

„Tako nešto ne postoji“, reče Anuk maznim glasom, držeći cigaretu iza sebe dok je ljubila Keli u oba obraza.

„Upravo tako“, složila se Keli. Oduvek su bile istomišljenice i obe go-ropadne, prkosne samice na vrhuncu svojih zavodničkih moći. Čak su i izgledale slično. Keli je takođe bila blistava brineta, mada joj je kosa bila ravna poput trske i duža od Anukine, nos prćast a oči boje lešnika u obliku badema.

„Vidim da sam stigla tačno na vreme“, odvrati Keli i uhvati Kesi za ramena kako bi je osmotrila pogledom mede Padingtona. „Zašto si tako surova prema Anuk?“

„Kako to misliš?“

„Francuskinja je, Kes. Ne možeš da se šetkaš unaokolo u takvom donjem vešu. Ona to ne može da podnese.“

„Pa... ja... Ali...“, zamucala je pogledavši svoj brushalter, koji je izgledao katastrofalno, pa Anuk, koja je stajala s jednom rukom na kuku i jednom obrvom podignutom do nebeskih visina. „Gilu ne smeta“, pohvalila se.

„Dušo, u ovom trenutku, za mene je prava misterija kako ste vas dvoje ostali deset godina zajedno.“ Keli otpi gutljaj pića. „Na Menhetnu bi te šutnuli iz kreveta!“

„U Parizu bi te institucionalizovali“, otezala je Anuk.

Kesi je pogledala Suzi očekujući da u njen kovčeg bude zakucan poslednji ekser. „Izvini, draga. London je definitivno nezainteresovan.“

„Uhhh, prava ste noćna mora, sve tri“, izusti Kesi odbrambenim glasom, posegnuvši ka kućnoj haljini koja je ležala na podu. „Zaboravila sam koliko ste teške za održavanje. Ne znam kako vas muškarci podnose.“

Mrzela je kad se urote protiv nje. Možda sve žive u različitim državama i proizvodi su različitih kultura, ali činilo se da je „prefinjenost“ internacionalni jezik koji povezuje njene glamurozne, urbane prijateljice. Kao da im se svakodnevni životi preklapaju: Keli je vlasnik PR savetništva na Menhetnu, Suzi dinamična organizatorica venčanja u Londonu, dok je Anuk veoma tražena dizajnerka nakita u Parizu, koja odbija da prodaje preko butika i prihvata nove mušterije samo ako su pokušale da dođu do nje preko bar tri postojeća klijenta. Ipak, sve tri nepogrešivo koriste istu čudesnu hidratatnu kremu, nose istu tašnu *balensijaga*, čitaju iste novine na *ajpodu* i svode svoje zadnjice na najmanju moguću meru u istim farmerkama *MiH*.

„Hej, opusti se – nisam iznenađena, čak ni razočarana“, rekla je Keli i namignula dok je otkopčavala torbu i vadila iz nje smotuljak u ružičastom papiru. „Zato što slučajno imam poklončić za tebe.“

Kesi oprezno prihvati pruženi zamotuljak, kao da je pomalo plaši pomisao na to šta će unutra pronaći. Kad je protresla papir, ponoćnoplava svileni haljina izmigolji se iz njega. „Oh! Predivna spavaćica!“, uzviknula je prešavši rukom preko materijala i istog trenutka zaboravila na svoje ogorčenje.

Ostale žene je uhvatio napad smeha.

„Da je obučen večeras?“, upitala je koketno, pridržavši je uz telo.

„Oh, i te kako ćeš je nositi večeras“, nasmeja se Keli. „Ali na žurki. Nije to nikakva spavaćica!“

„Šta?“, upita Kesi zbunjeno. „Ali, tako je... oskudna. Gil će se zgroziti ako je...“

„*Au contraire*, Gil će se oduševiti kad vidi koliko je njegova supruga privlačna“, procenila je Anuk. „Obuci je.“

Znajući da nema izbora, Kesi navuče haljinu preko glave. Svila je nežno prijanjala uz njenu kožu i sada, kad ju je obukla, primetila je dva majuša čipkana procepa u obliku srpa preko kukova. Sitan, ali neverovatno seksi detalj.

„Opa!“ Suzi je ostala bez daha.

„Nova sezona?“, upita Anuk.

Keli je klimnula glavom. „Bibi Vošington. Žizel će je nositi na reviji za koju nedelju.“

„Želim je“, izgovorila je Anuk maznim glasom.

„Dobićeš je. Imaš li nešto posebno na umu?“, upita Keli.

„Oh, da“, odvrati Anuk odbijajući da pojasni.

Kesi nije mogla da se odvoji od ogledala. Izgledala je toliko... drugačije. Nekako nije ličila na sebe. Uprkos uveravanjima svojih prijateljica, nije bila sigurna šta će Gil reći. Bacila je pogled na sat. Sedam i trideset. Napolju, gajdaš je počeo da svira, prizivajući goste ka imanju Lamermur dok je svečano koraćao napred-nazad po travnjaku.

Pitala se da li će Viz uspeti da stigne ranije. Obećala je da će pokušati. Viz će joj iskreno reći. Najzad, ona joj je prijateljica iz kraja, njen oslonac, sa njom ide na ručak i vodi prisne razgovore – ona je uzela pod svoje kad se prvi put našla ovde, pre svog dvadeset prvog rođendana, tek pristigla iz klimatizovanog stana u Hongkongu, u kojem je privremeno živela, i neupoznata sa nijansama poljoprivrednog dobra u vresištu koje služi za lov na crvene tetrebe.

Spustila je pogled ka svoje tri prijateljice iz detinjstva dok sede na podu, pregledajući gomilu cipela koje je Anuk upravo istresla iz jedne od svojih mnogobrojnih torbi. Njihovo prijateljstvo je praktično udešeno pre no što su se rodile. Očevi su im bili direktori multinacionalnog kozmetičkog konglomerata *Neroli* – Kelin otac za Ameriku u Njujorku; Anukin za Evropu, bez Velike Britanije, u Parizu; Suzin otac za Veliku Britaniju, u Londonu; Kesin otac za Aziju u Hongkongu. Pre nego što su devojčice rođene, njihove majke su bile dobre prijateljice i redovno su se sastajale širom sveta kako bi pile kafu i išle u kupovinu, prateći muževe tokom godišnjih sastanaka i konferencija. Kad su rođene, iste godine – majke su se sigurno dogovorile? – prijateljstvo je preneto na novu generaciju pošto su delile jaslice, zvečke i dadilje. Roditelji sigurno nisu bili ni izdaleka iznenađeni kad su devojčice, u trinaestoj godini, udruženim snagama izvršile pritisak da budu upisane u isti internat u Engleskoj. Zaista su provele pet blaženih godina, bliske kao sestre, spavajući u istom studentskom domu, igrajući u istom lakros timu, pateći za istim momcima... dok Kesi nije sve pokvarila.

Možda je „pokvarila“ suviše jak izraz, ali oduvek je smatrala da je time što se tako rano udala za Gila probila njihov hermetički zatvoreni mehur. Upoznala ga je na balu „Grosvenor Haus“ u Londonu i oborio je s nogu, izuzetnim samopouzdanjem i inteligencijom, ali pre svega svojim glasom: kristalno jasnim uz nagoveštaj blagog kotrljanja slova *r*. Učinila bi sve za taj glas – glas koji ju je zaveo i odvojio od nevinosti, odveo od prijateljica, naterao da čeka bebu za kojom čezne...

Neko je pokucao na vrata.

„Kesi?“ Mi o vuku...

Razrogačila je oči u panici. Ne sme da je vidi ovakvu, delimično obučenu u spavaćicu preko „otrcanog“ donjeg veša i bez šminke.

Devojke su očigledno pomislile to isto i skočile s poda kako bi oko nje stvorile nešto nalik fudbalskom zidu, baš u trenutku kad je Gil gvirnuo unutra. Osmotrio je stihiju ispred sebe – praznu kutiju od kolača, do pola popijenu flašu šampanjca, gomilu cipela, haljine po krevetu i zbijenu grupu žena, od kojih su dve bile u identičnim bademantilima i sa turbanom od peškira na glavi.

„Pomislio sam da ću vas pronaći u istoj sobi. Ne daj bože da se svaka sprema u svojoj“, našalio se.

Zakoračio je u prostoriju i kao da mu je laknulo što su sve „pristojne“. Već se obukao za zabavu, noseći zeleni, somotski sako i karirane pantalone sa karakterističnim uzorkom svoga klana. Njegove oštire, orlovske crte – koje su uvek delovale zastrašujuće kad nosi advokatsku odoru i periku – umekšalo je očekivanje večernje terevenke.

„Smestio si me u Vilinsku sobu, Gil“, optužila ga je Suzi s rukama na kukovima. „Nisam zaboravila da se u njoj pojavljuju duhovi. Nisi jedini koji nije ni oka sklopio tokom vaše prve bračne noći.“

Gil se nasmejao njenoj aluziji na šipku za igranje koju su devojke montirale u njegovoj sobi. „Žao mi je što Arči nije mogao da dođe ovog vikenda. Voleo bih da ga vidim.“

„Njemu je još žalije“, odvrati Suzi u ime svog supruga litalice. „Trka kamilama sa klijentom u Abu Dabiju uopšte mu nije zabavna. Sirotan je prestravljen. Morala sam da mu dam beta blokatore koje čuvam za nervozne neveste.“

Gil se nasmejao i pogledao Keli, obučenu u crno od glave do pete – samo ona nije izgledala kao da je odsela u banji. „Kakav je bio let Keli?“

„Oh, znaš već... razgoropađeni supermodel ispred mene, alkoholičar koji mi je zaspao na ramenu i besna stjuardesa. Uobičajeno“, izjavila je sarkastično.

Pogledao je žene okupljene oko Kesi, čije su plave lokne izvirivale u sredini. „Zašto stojite oko moje žene?“, upitao je sumnjičavo. „Niste joj valjda nešto uradile?“

„Ne. Samo joj pomožemo da se spremi“, odvrati Suzi žustro.

„Izgleda da ste je toliko napile da ne može da stoji.“

„Non!“, odvrati Anuk.

„Ne valja da je vidiš pre vremena“, objasni Keli.

„Ne valja da je vidim u venčanici pre vremena“, namrštio se. „A ne na godišnjicu, *deset godina kasnije*.“

„Pih! Ti kažeš jedno, ja kažem drugo“, odvrati Keli, na šta se on nasmeja.

„U redu“, reče podigavši ruke u znak predaje. Podigao se na prste, pokušavajući da bar letimično ugleda svoju suprugu. „Samo da znaš, draga, gosti su počeli da stižu.“

Kesi je klimnula iza zaštitnog zida. „Silazim za deset minuta.“

„Aha“, odvratio je znalački i povukao se iz sobe. „Voleo bih da čujem kako glasi bukmejkerska prognoza za to.“ Zatvorio je vrata pred

izdajničkim zvucima žena u žurbi – otvaranja rajsferšlusa, lupanja vratima od ormana, puštanja vode iz tuša. Trajaće to nekih pola sata, najmanje.

Kesi je stajala pred ogledalom i posmatrala svoj odraz kad je Keli izašla iz kupatila. „Vide mi se gaćice kroz ovu haljinu“, zašišala je panično. Znala je da će je devojkice naterati da obuče haljinu i da se to Gilu neće dopasti. I devojkice su to znale – zašto bi je inače sakrile od njegovog pogleda?

„Skini ih“, predloži joj Anuk sa drugog kraja prostorije dok je stavljala ajlajner.

Užasnuta, Kesi je samo ošinu pogledom.

„To mi je već palo na pamet“, reče Keli posegnuvši u tašnu. Bacila je paketić na krevet. „Sveže obojeno.“

Kesi ga podiže. „Spanks? Šta je to?“

Sve devojkice zakolutaše očima. „Gaćice za utezanje, Kes!“ reče Suzi. „Zatežu salce, pa se ispod haljine ništa ne vidi. Teram sve svoje neveste u uskim haljinama da ih nose.“

„Kakve cipele imaš?“, upita Keli, strahujući od odgovora. Nemoj reći baletanke. Nemoj reći...

Imam fine cipele sa niskom petom koje sam kupila na rasprodaji u L. K. Benet prošlog Božića.“ Nastupila je teška tišina. „Šta je bilo? To su najbolje cipele koje imam.“

Anuk je uzdahnula i prišla gomili obuće na podu. Podigla je zlatne cipele *lubuten*, sa štiklom od deset centimetara. „Probaj ove. Nosimo isti broj“

„Oh, sigurno se šališ. Najviše potpetice koje nosim tokom godine jesu potpetice gumenih čizama. Ne očekuješ valjda da siđem niza stepenice u tome. Morala bih da se spustim niz ogradu.“

„Ako ne može drugačije“, slegla je Anuk ramenima.

Uzdahnuvši, Kesi obu cipele i istog trenutka naraste do sto osamdeset pet centimetara. Morala je da prizna da divno idu uz haljinu, osim toga, definitivno su bile udobnije nego što izgledaju. Doduše, još nije pokušala da hoda u njima. Što je podsetilo...

„Nadam se da ste zapamtile, kasnije ćemo igrati škotski narodni ples. Potrebne su vam neke razumne cipele.“

„Tako nešto ne postoji“, odvratiše Anuk i Keli u isti glas.

„Draga, jedina stvar koju ću ja večeras zavitlati u sebe jeste piće“, reče Suzi, promeškoljivši se u haljini zbog čega sve – uključujući i Kesi – prnusuše u smeh.

Četrdeset pet minuta kasnije, četiri žene su sišle niz vijugave stepenice držeći se podruku, poput venca od krasuljaka. Čak ni Kesi nije mogla da ostane ravnodušna prema zapanjenim pogledima koji su je dočekali. Niko od njenih prijatelja – Gilovih prijatelja – je nikad ranije nije video u ovom izdanju. Osetila se neverovatno. Anuk joj je uplela blatnjavoplavu kosu u grčkom stilu napred, dok se ostatak slivao niz leđa u teškim talasima. Suzi je našminkala njene krupne plave oči zlatnim i bronzanim senkama, a matiranim karminom ukrasila joj široka, uvek nasmejana usta.

Prijateljice su zakoračile unazad i divile joj se kao da je umetničko delo koje su upravo sačinile. Nije ni nalikovala ženi koja je tog popodneva okopalala trideset žbunova malina u bašti, u farmerkama i starom džemperu svog supruga koji su izgrizli moljci. Znala je da izgleda dobro, ali ono što pali na modnim pistama Pariza ili žurkama na Menhetnu, nije pravi izbor za škotski lovački skup. Gil je deset godina stariji od nje, a prijatelji su mu još vremešniji. Da li izgleda... *primereno*? Nervozno je osmotrila prostoriju, nadajući se da će uočiti Viz, pre nego što sretne Gilov pogled.

Nije videla ni nju ni njega, ali nije bilo sumnje da svi ostali smatraju haljinu pravim hitom. Kad su sišle u prizemlje, obavi je oblak gostiju i parfema i ubrzo je odvojio od devojaka.

„Zdravo... Baš mi je drago što vas vidim... Oh, veoma si ljubazna... Zdravo... Kako si?... Drago mi je što ste došli... Oh, zaista to misliš?... I ti naprosto sijaš... Znam, božanstvena je zar ne?... Zdravo... Hvala vam što ste došli...“

Međutim, jedna zabava ne može da podnese suviše revolucije. Čim joj je čašu u ruku smestio čovek kojem se sporan* savršeno slagao sa bradom, razgovor se vratio na dosadnu, dobro poznatu temu grozote koju izaziva vetrenjača pokraj imanja erla od Lusa.

Diskretno je osmotrila prostoriju. Gudački kvartet je svirao na galeriji, muškarci su nosili kiltove i tradicionalne pantalone sa torbama i kitnjastim sporanima od konjske dlake koje vise do ruba kilta. Žene su izgledale

* Tradicionalan deo škotske nošnje, torbica koja služi umesto džepa. (Prim. prev.)

podjednako veličanstveno u dugačkim haljinama, okićene porodičnim nakitom. Svi su delovali svečano i impresivno, ali dok su joj oči lutale od njih ka pomodnim, urbanim prijateljicama – Anuk u svilenoj plisiranoj haljini boje korala, Suzi u haljini detaljno protkanoj zlatnim perlama u etno-stilu i crnoj, satenskoj haljini spuštenih ramena koju je obukla Keli, sinulo joj je da ove ugledne dame izgledaju potpuno isto kao i uvek na sličnim događajima.

Poput kuće, pomislila je. Opšivene su, potkraćene tradicijom. Dvorana je delovala veličanstveno kao i obično – čak i pregršt krasuljaka u čajniku bi u ovom baronskom okruženju bio prožet drevnom raskoši – međutim, verovatno je izgledao isto kao svake zabave priređene tokom proteklih dve stotine godina. Luster u okviru od rogova treperio je od „dosad neviđene“ svetlosti sveća, gusti zavežljaji bršljana visili su oko strogih porodičnih portreta, pomalo otrcane i izbledele porodične zastave bile su postavljene u mesingane držače na zidovima, a ogroman kameni kamin bio je ispunjen obiljem poljskog cveća i stričaka – večeras je suviše toplo za vatru. Isključivo crveni baloni zavezani kod svakog drugog stepenika na kojima je pisalo „Desetogodišnjica“, nagoveštavali su da je Kesi gospodarica kuće, a ne njena strašna svekrva, niti neka od žena koje se ljutito mršte sa zidova.

Videla je da su devojke – držeći se zajedno poput školjki – na drugom kraju dvorane već šćepale Viz. Zvanično poznata kao leđi Luiza Arbutnot, Viz je bila ćerka lorda Valentina, vrhovnog sudije okruga, Kesina najbolja prijateljica i jedna od žena sa najboljim vezama u Edinburgu. Ovakve događaje je držala u malom prstu. Vetrenjače, loš soj tetreba, opadanje površine tresetišta u središnjem pojasu – mogla je da proceni vrednost svačega i umela da se zabavi na svaku temu. Ništa je nije uznemiravalo. Niko joj nije bio dosadan. Svi su je obožavali.

U elegantnoj, uskoj svilenoj haljini maslinaste boje, sa crnim biserima oko vrata, crvenkaste kose skupljene u punđu u dnu vrata, bila je jedina prisutna žena koja je mogla da se takmiči u stilu sa pridošlicama. I u gradu i na selu se osećala kao kod kuće, a bila je stariji partner u vodećoj edinburškoj advokatskoj firmi za razvode *Makmaster i Metison*. Unajmila je ličnu dizajnerku-kupca kod *Harvi Niksa* koja bi za nju rezervisala najbolje komade iz modnih kolekcija.

Zabacila je glavu i nasmejala se nečemu što je Keli rekla. Sve su se smešile, ali Kesi je dobro poznavala tajni jezik grupe i stomak joj se stegao – Anuk je skupila oči, Suzi se smešila preterano blistavim osmehom,

Keli je spustila bradu prenisko. Mada devojke to nikad nisu pomenule, neka neizrečena napetost – verovatno ljubomora – okruživala je njeno prijateljstvo sa Viz.

Kesi je znala da se sve silno trude da održe kontakt sa njom. Redovno su se čule telefonom i slale mejlove; čak su je ubedile da piše statuse na Fejsbuku, ali nakon dvonedeljne rotacije rečenica tipa *Kesi Frejzer... pije čaj/sedi za kompjuterom/dosadno joj je*, same su počele da je preklinju da prestane. Jednostavna činjenica da nikad nije videla uske pantalone i da veruje da su se rimljanke poslednji put nosile u drevnom Rimu, objašnjava u koliko se različitim krugovima kreću. Možda su stare prijateljice, ali njihovi životi su sada veoma različiti. Istina je da je Viz najbolje poznaje.

Kad je Kesin voljeni otac preminuo pre četiri godine, Viz joj je rezervisala kartu za Hongkong kako bi provela nekoliko meseci s majkom. Kao i obrnuto. Kad je muž ostavio Viz dok je bila u petom mesecu trudnoće sa sinom Rorijem, Kesi je išla na prenatalne kurseve s njom, držala je za ruku tokom porođaja i postala zalučena kuma.

Skoro deset godina, dva odvojena struka prijateljstva su funkcionisala u savršenoj harmoniji zbog toga što se nikad nisu preklapala. Večeras je prvi put.

Izmislivši neki neodređen izgovor o cirkulisanju kroz masu, pokušala je da se probije do devojaka, ali pravila lepog ponašanja su zahtevala da odgovori na divljenje upućeno njenoj očaravajućoj haljini, te joj se činilo da se vuče kroz blato. Kad je konačno uspela da zgrabi Suzi za ruku, Viz je otišla.

„Gde je?“, upitala je razočarano. Očajnički je želela da čuje njeno mišljenje o haljini. Gil je još zarobljen negde van pogleda.

„Morala je da telefonira. Nekoj Marti?“

Kesi je klimnula glavom. „To je njena dadilja.“

„Tako je. U svakom slučaju, u radnoj sobi je.“

„Hvala ti. Odmah se vraćam“, odvrtila je nervozno pogladivši dlanovima butine.

Kružila je kroz gomilu, trudeći se da ne gleda nikog posebno. „Izvinite, imam telefonski poziv... izvinite... Odmah se vraćam...“

Vrata radne sobe su bila odškrinuta, ali čula je umirujući glas svoje prijateljice dok se pozdravljala sa Rorijem. „Volim te, dušo“, rekla je. „Budi dobar, nemoj da nerviraš Martu, okej...“

Kesi se nasmešila i zastala na dovratku, ne želeći da se nameće. Rori ima tri godine i upravo je krenuo u obdanište, ali već ima društveni život koji prevazilazi Kesin i ona se više puta našalila da bi lakše bilo zakazati sastanak sa papom nego ugovoriti zajedničko igranje sa Rorijem. Ako nije u vrtiću, onda je na gimnastici, jogi, časovima francuskog, igra fudbal za bebe ili spava. Kesi je u novinama čitala o tome da je „preterivanje u zatrpavanju obavezama“ bolest modernih roditelja, ali nikad se nije pominjala druga moderna dilema – briga revnosnih kumova oko toga da zauzimaju mesto na periferiji detetovog života.

Naslonila se na kvaku, prelazeći prstima preko plavo-zelenih šara kariranih tapeta.

„Ne zaboravi da opereš zube. Marta mi je rekla da si jeo sladoled...”

Kesi se okrenula nazad ka dvorani i posmatrala kelnere dok šetaju unokolo sa poslužavnicima punim pića i goste koji graciozno uzimaju čaše. Večeras niko neće uraditi nešto do te mere neprilično kao što je opijanje.

„Okej, evo i tata hoće da ti poželi laku noć...”

Šta?

Kesi se ispravila dok joj je zujalo u ušima. Šolto je *ovde*?

Odmahnula je glavom. Viz nije bila u kontaktu s njim otkako je otišao – pre skoro četiri godine. Osim toga, nema šanse da bi ga Gil pozvao. Znao je isto tako dobro kao i ona kako je ta izdaja – o poniženju da ne govorimo – uticala na Viz, kad je suprug ostavio.

„Kako je moj mališan proveo današnji dan?”

Zujanje se pojačalo i osetila je kako joj srce brže lupa.

„Zamak?... Odlično... U redu, uradi ono što ti je mama rekla i operi zube... Doći ću kući nakon što dva puta budeš spavao, okej?... Nedostaješ mi Ror. Lepo spavaj...”, rekao je glas, taj zavodnički glas u koji se zaljubila.